

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoVS/8/2025
Identifikačné číslo spisu:	9514100050
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9514100050.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Martina Bargela, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obžalovaného L. Š. pre obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 14. októbra 2025 v Bratislave o sťažnosti obvineného L. Š. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2025, sp. zn. 2 TdoVS 9/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obvineného L. Š. zamietla.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o nevyklúčení sudcu JUDr. Emila Klemaniča z vykonávania úkonov trestného konania vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2 TdoVS 9/2025.

V sťažnosti proti tomuto uzneseniu obžalovaný zopakoval argumentáciu, na ktorej založil svoju námietku zaujatosti sudcu JUDr. Emila Klemaniča spočívajúcej v tom, že namietaný sudca má pomer k veci z toho dôvodu, že jeho zaujatosť už bola vyslovená najvyšším súdom v rozsudku z 26. marca 2025, sp. zn. 2 TdoV 15/2023, ktorého závery majú platiť aj v tejto veci. Špecializovaný trestný súd totiž pri kvalifikácii skutku v tejto veci, ktorú obžalovaný považuje za spornú, vychádzal z rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 (zrušeného skôr uvedeným rozsudkom najvyššieho súdu v inej veci), ktorým bol uznaný za vinného aj zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a na ktorého vydaní sa podieľal práve sudca JUDr. Emil Klemanič.

Z týchto dôvodov obžalovaný navrhol, aby najvyšší súd vylúčil sudcu JUDr. Emila Klemaniča z vykonávania úkonov trestného konania, ktoré je na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 2 TdoVS 9/2025.

Iný senát najvyššieho súdu [§ 32 ods. 5 písm. d) Trestného poriadku, § 18 ods. 1 veta druhá zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] po zistení, že sťažnosť obžalovaného spĺňa všetky formálne podmienky, preskúmal v súlade s § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie jemu predchádzajúce a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

V prvom rade považuje najvyšší súd za potrebné dať do pozornosti, že účasť sudcu JUDr. Emila Klemaniča na tejto veci (vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2TdoVS 9/2025) nespočíva v konaní a rozhodovaní o merite, ale o pridruženej otázke zaujatosti iných sudcov, ktorí v tejto veci majú rozhodovať o odvolaniach (JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta). Napriek tomu kritériá nestrannosti sudcu naňho v posudzovanom prípade platia bez rozdielu, čo vyplýva aj z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej: v prípade existencie dôvodov na vylúčenie sudcu z rozhodovania a konania vo veci právna úprava nerozlišuje, či sa daná vec týka rozhodovania v merite, alebo ide o procesné rozhodnutie. Trestný poriadok v § 31 nevymedzuje, pri ktorých typoch konania je potrebné vzniesť námietku zaujatosti pre pomer k účastníkovi konania alebo k prejednávanej veci. Na prvý pohľad sa môže zdať, že rozhodnutím o odňatí a prikázaní veci [podobne aj o (ne)vylúčení sudcu; pozn.] sa rieši „technicko-procesná“ otázka miestnej príslušnosti konajúceho súdu, ktorá by mohla v porovnaní s rozhodnutím o meritórnych otázkach vyznievať menej významne. Delegácia trestnej veci však znamená zásah do základného práva byť odňatý zákonnému sudcovi v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a je opatrením výnimočným, pre ktoré, ak má byť daný zásah ústavne akceptovateľný, musia existovať vážne dôvody (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2023, sp. zn. IV. ÚS 44/2023, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 48/2023).

Je však potrebné tiež dodať, že vo všeobecnosti sudcu nevylučuje z konania jeho predchádzajúca účasť na rozhodovaní v inej veci obvineného alebo o inej osobe, ktorej trestná činnosť súvisí s trestnou činnosťou obvineného. V tomto prípade sudca JUDr. Emil Klemanič formuláciou skutkových zistení pri skoršom rozhodovaní o inej osobe, súdenej za skutkovo súvisiace trestné činy, mal predčasne vysloviť vinu obžalovaného ohľadne skutkov, pre ktoré sa vedie toto konanie.

Sudca Emil Klemanič sa ako člen senátu podieľal na vydaní rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. augusta 2012, sp. zn. PK-1T/10/2012, ktorým boli schválené dohody o vine a treste medzi prokurátorom a obžalovanými W. Š. a Ing. W. W., pričom v skutkoch 1) a 3) tohto rozsudku sa uvádza:

«1/ v presne nezistenom čase pred rokom 1998 bola založená zločinecká skupina pôsobiaca až do súčasnosti prevažne na území Z. a jej okolia, ktorej členovia sa označujú ako „M.N.“, kde v súčasnosti najmenej od roku 2005 v štruktúre jednej časti skupiny pôsobí na najvyššej riadiacej úrovni Y. Z. s prezývkou „X. Y.“, ktorý koordinuje a usmerňuje jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí musia plniť ním dané pokyny, pričom na strednom organizačnom článku skupiny sa nachádzajú aj O. L. prezývaný „Č. O.“, J. I., L. Š. prezývaný „L.“ a W. L. prezývaný „L.“, ktorí plnia alebo zabezpečujú plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavenej osoby, ako aj sami zadávajú príkazy nižšie postaveným členom, teda najmä osobám B. X. prezývaný „Z.“, W. K. prezývaný „L.“, W. Š. prezývaný „Š.“, B. Z. prezývaný „O. B.“ a W. Š., pričom jednotliví členovia skupiny konajú koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov, a to s cieľom získania najmä finančného prospechu za spáchanie týchto zločinov, pričom sa Y. Z., L. Š., J. I., B. X., W. Š. a W. Š. v období od roku 2007 až 2008 podieľali na spáchaní aspoň jedného z najmenej ôsmich zločinov a obzvlášť závažných zločinov spáchaných členmi skupiny v danom období, ...

3/ B. X., B. Z., W. Š. spolu s N. M., nar. XX. W. XXXX na základe zadania L. Š., ktorý v zločineckej skupine pôsobil na vyššej úrovni, si 26. septembra 2007 rozdelili úlohy za účelom vykonania podpálenia nehnuteľnosti ...».

V posudzovanej veci bol obžalovaný uznaný za vinného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 20. júna 2019,

sp. zn. 5 To 13/2018, v bode 1) z prečinu nebezpečného vyhrážania spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a v bode 2) z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že:

«1/ L. Š. s doposiaľ neznámou osobou ako člen zločineckej skupiny, ktorej členovia sú označovaní ako „M.“ na základe požiadavky člena tejto skupiny W. N. za finančnú odmenu v sume najmenej 3 000 eur sa dňa 2. marca 2011 v čase okolo 9.20 hod. v L. na čerpacej stanici Z. na K. U. v L. vyhrážal poškodenému W. Š., ...

2/ V presne nezistený deň pred dňom 6. októbra 2009 Y. Z. ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“, kontaktoval, s príslubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na osobu poškodeného W. N., v bližšie nezistený deň roka 2009 pred dňom 6. októbra 2009, v Z., J. I. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“, ktorého súčasne inštruoval, akým spôsobom má byť fyzický útok vykonaný. J. I. sa spojil s L. Š., rovnako členom zločineckej skupiny „M.“, informoval ho o zadaní od Y. Z. Spoločne naplánovali a zorganizovali fyzický útok na W. N., k čomu oslovili B. X. a W. K., ďalších členov zločineckej skupiny „M.Ý.“. Dňa 6. októbra 2009 okolo 9.30 hod. na ulici L. medzi obytnými domami s popisným číslom X. a X. v Z. napadli poškodeného W. N. ...».

Pre úplnosť, v tejto veci sa v súčasnosti koná o odvolaniach proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 2. apríla 2025, sp. zn. BB-4T/15/2014, ktorým sa znovu rozhodlo o treste obžalovaného, keďže rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 20. júna 2019, sp. zn. 5 To 13/2018, bol v časti výroku o treste - upustení od uloženia súhrnného trestu obžalovanému, zrušený rozsudkom najvyššieho (dovoliacieho) súdu z 23. mája 2024, sp. zn. 2 TdoV 15/2023.

Z vyššie uvedených skutkových viet vyplýva, že v posudzovanej veci sa obžalovanému s kvalifikačnou relevanciou klade za vinu spáchanie trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť ako člen zločineckej skupiny M..

Rozsudok, ktorým boli schválené dohody o vine a treste s W. Š. a Ing. W. W., obsahovali síce opis skutkového stavu tak, ako to vyplýva z vyššie uvedených skutkových viet a tiež možno uznať, že JUDr. Emil Klemanič ako sudca uviedol opis skutku tak, ktorý pripisuje obžalovanému účasť v zločineckej skupine ako aj na páchaní trestnej činnosti v rámci aktivít tejto skupiny v skoršom rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. augusta 2012, sp. zn. PK-1T/10/2012. Najvyšší súd však jedným dychom dodáva, že takto formulovaný skutok nebol použitý na deklarovanie viny L. Š., ale na charakterizovanie konania W. Š. a Ing. W. W., pričom zvolená formulácia nesvedčí o nadbytočnosti a to aj bez ohľadu na skutočnosť, že obaja obvinení sa k trestnému činu priznali.

Samotný rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste W. Š. a Ing. W. W. neobsahuje žiadne právne posúdenie konania obžalovaného L. Š. a ani neodkazuje odkaz na neho ako na osobu, ktorá naplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bola obvinená, ani ako na „páchateľa“ tohto trestného činu. V uvedenom rozsudku sa síce nenachádza žiadne výslovné vyjadrenie o tom, že vina L. Š. nebola právoplatne preukázaná (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha proti Slovensku z 25. novembra 2021, č.63703/19, bod 61 a Gorše proti Slovinsku zo 6. marca 2025, č. 47186/21, bod 63), aj tak z neho jasne vyplýva, že súd neposudzoval jeho vinu, ale zaoberal sa iba posúdením trestnej zodpovednosti W. Š. a Ing. W. W. v rámci daného konania (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci C. O. proti Nemecku zo 17. septembra 2024, č. 16678/22, bod 68).

Konštatujúc uvedené, ani z objektívneho hľadiska u sudcu JUDr. Emila Klemaniča, ktorý má posúdiť možnú zaujatosť sudcov rozhodujúcich o odvolaní obžalovaného, nemožno mať oprávnenú pochybnosť o tom, že by bola daná prekážka ktorá by bránila jeho rozhodovaniu v predmetnej veci.

Pre úplnosť považuje najvyšší súd tiež za potrebné zdôrazniť, že v tomto štádiu konania sa rozhoduje „iba“ o treste obžalovaného L. Š.. Výrok o treste má síce svoj základ vo výroku o vine a pri jeho ukladaní sa zohľadňujú viaceré okolnosti súvisiace s otázkou viny (§ 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona). Avšak v danej veci sudca ani táto skutočnosť nebráni bez ďalšieho v rozhodovaní JUDr. Emila Klemaníča, ktorého rozhodovacia aktivita smeruje k posúdeniu možného (ne)vylúčenia sudcov konajúcich o odvolaní obžalovaného.

Na základe týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná, preto ju postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.